Núm. 182 Maig de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Sant Jordi literari i reivindicatiu

Després d'assemblees obertes al carrer, s'han impulsat dues setmanes de lluita contra la llei de l'avortament al barri de Sants, i s'ha creat un espai de trobada on començar a treballar per desobeir aquesta llei.

Pàg. 5

Accions al barri contra la llei de l'avortament

Una diada de Sant Jordi marcada per la bona acollida de les activitats literàries, musicals i reivindicatives al barri, i l'èxit de la vaga de treballadors i treballadores de l'Fnac.

Pàg. 12

Entrevista:

Rubén,

encausat Aturem el Parlament

MAIG 2014

S'estenen les lluites en defensa dels drets laborals

Davant de la degradació generalitzada de les condicions de treball i la intensificació de la dualització del mercat laboral, de milers d'ERO i de rebaixes salarials pacíficament pactades per les cúpules sindicals, diverses lluites de base de treballadors i treballadores, com la de Panrico, l'FNAC, Coca-Cola, TMB, TV3, sanitat, transport, lleure..., mostren que és possible fer front a aquestes polítiques capitalistes que empobreixen la classe treballadora.

A la vegada, iniciatives com la vaga de totes apel·len a una vaga de consum, de cures i de desobediència civil, que visibilitzi específicament les condicions de desigualtat en què ens troben les dones.

Pàgs. 6-8

EDITORIAL

Comunicació col·lectivitzada

La Burxa, Sants

Diu la frase que els llibres són armes; nosaltres hi afegim que l'audiovisual també. El 10 de maig s'ha celebrat a Can Batlló la 1a Trobada d'Intervenció Política Audiovisual destinada als mitjans lliures, col·lectius, videoactivistes, cooperativistes, documentalistes, realitzadores, xarxes, comunicadores, productores i tot tipus de persones que dediquen el seu temps a l'audiovisual dissident, lliure, alternatiu, independent i contrainformatiu.

Des de LA BURXA valorem molt positivament aquesta iniciativa que sorgeix també des de l'àmbit de la comunicació de base i popular i, ens fem nostre el seu manifest: "Creiem en l'existència i la força d'un ecosistema de producció vídeo-activista que funciona i lluita des d'un model descentralitzat. Creiem que és fonamental seguir endavant per augmentar la capacitat d'incidència política i social; per reforçar la col·laboració, la cooperació i el suport mutu en el procés de producció de l'audiovisual; per dotar-nos d'eines que ens aportin protecció i seguretat davant l'augment de la repressió, la censura i l'ús de la força; per visibilitzar i revaloritzar el gran esforç humà, laboral i econòmic que representa aquesta tasca a què dediquem molt de temps, compromís i recursos. Per tot això, volem definir-nos i organitzar-nos juntes. Creiem en l'essència del que som: un ecosistema molt divers i descentralitzat, però entenem que també cal fer un pas col·lectiu per caminar sincronitzades i connectades. Sumant esforços, recursos, comunicació i coordinació, continuarem en la lluita amb més força, energia i efectivitat col·lectiva".

Coincidim, doncs, en la necessitat d'anar treballant des del nostre àmbit concret d'actuació, però vinculades amb iniciatives i experiències comunes per debatre plegades sobre la nostra feina diària, però també sobre els nostres objectius i necessitats per traçar el mapa col·lectiu del futur que estem construint entre totes.

ALTAVEU ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

L'única solució: Suspensió del desallotjament!

CSA Can Vies — INTERNET

CSA Can Vies

Poc abans que vencés el mes de termini que el Jutjat havia determinat per fer efectiu el desallotjament de Can Vies, TMB ha demanat —mitjançant un text carregat de mentides tals com que s'està acordant un emplaçament alternatiu pel CSA —que també quedés habilitat el mes de maig per poder-lo executar. El 10 de maig Can Vies fa 17 anys i sota el lema "De la desobediència a l'autogestió. 17 anys remant a contracorrent", es dóna el tret de sortida a dues setmanes d'activitats. Enguany més que mai l'aniversari serà en clau de lluita, doncs l'haurem de celebrar en una situació d'amenaça de desallotjament, que pesarà durant tot el mes. Una amenaça que sota excuses urbanístiques i jurídiques, amaga l'objectiu d'acabar amb l'únic Centre Social Okupat que hi ha actualment a Sants, un espai d'autoorganització i dissidència per a les més joves que escapa a la tutela institucional. Però des de fa mesos la campanya ha fet palès que se'ls han acabat les excuses, doncs urbanísticament ara per ara no es pot tirar endavant cap projecte, mentre que legalment està en mans de l'Ajuntament, el Districte i TMB la possibilitat d'aturar el desallotjament. En un escenari de manca d'espais de referència per a col·lectius i entitats, el desallotjament de Can Vies suposaria una gran pèrdua per a la vida social i política del barri; per això el CSA Can Vies, i les entitats del barri ho tenen clar: l'única solució, fer efectiva la suspensió.

MICRO OBERT

Estimat conciutadà

Veïna del barri, Sants

Tal com resa el títol de la teva carta, publicada a l'anterior número d'aquest periòdic, és suficient per desatendre-la. Com allò escrit pel teu "estimat pintor revolucionari" a la teva façana. Per cert, què hi deia? Com vols que et respongui l'autor/a si només esmentes la seva suposada ideologia? Hi deia quelcom més interessant que la teva carta?

D'acord, faré l'esforç de no utilizar elaborades frases sarcàstiques, plenes d'ironia i argumentacions banals.

Entenc:

Guixar en un "banc o empresa multinacional, sigui de menjar, telefonia o roba, (...) unes frases enginyoses" és "una noble causa" que et produeix "un mig somriure de suport". Però t'has "cagat" en un "pintor llibertari" perquè ha pintat a la façana de casa teva. Planteges que si una pintada en "una façana on només vivim veïns del barri" és una "noble causa".

Tot seguit conclous amb dues possibles opcions de perquè pintar en aquesta façana concretament:

La que és del teu assossec, "confusió d'objectius, d'anys col·laterals."

L'opció que et preocupa, esmentes, que veïns teus "amaguin alguna activitat contrària a les revolucions populars."

Exposo:

Confons la causa. Aquesta no és el deslluïment d'un banc o multinacional, la "revolució popular" o fer sentir la protesta de qui l'ha pintat; això és la conseqüència. La causa: context socio-polític, econòmic, cultural, ideologia, experiències...

Les mateixes causes que et porten a tu a entendre les pintades a un banc o multinacional i a enfadar-te si aquestes són fetes a la teva vivenda.

Seria interessant que plantegessis els objectius del pintor. Canviar de color una façana sense tenir en compte el gust estètic dels propietaris? Remoure a les lectores del missatge? Propaganda? Expressar-se sense un objectiu determinat? Penso en l'última frase, a priori. A posteriori, al llegir la teva carta.

MICRO OBERT

La carta

Amadeus, Sants

El passat dia 8 d'abril representants del Parlament de Catalunya, de nou, van anar al Congrés dels diputats a demanar permís perquè aquest poble, Catalunya, pugui fer una consulta per a decidir el futur. Abans de començar ja es sabia el resultat que Ses Senyories votarien i així va ser, cap sorpresa. Encara que molts ciutadans es preguntaven perquè anar a Madrid si el Molt Honorable President Artur Mas havia manifestat que la consulta es faria encara que el resultat fos un rotund no. El 86% de la Cambra, 299 diputats, PP,PSOE,UPD,FAC, i UPN van dir no. 47 van votar a favor: CiU, ERC, IU-ICV, AMAIUR, PNB, BNG, GEROA-BAI, COMPROMIS, NOVA CANÀRIES; i una abstenció: COALICIÓ CANÀRIA.

Per una banda, mai ens podran dir que no vàrem esgotar tota possibilitat de diàleg, però el problema d'anar a Madrid és oferir l'oportunitat que molts dels diputats puguin vomitar tots els improperis que realment pensen dels catalans, fins i tot amb una cara d'odi impossible de controlar com Sa Senyoria Rosa Diez, demostrant la seva mala educació a uns companys de professió que, igual que ella, han sigut escollits democràticament, i que l'únic que intentaven era defensar amb un bon sentit pedagògic i històric el perquè considerem necessari la consulta.

Aquests dies també he sentit que cada un dels tres diputats catalans que hi van intervenir no anaven amb la mateixa direcció; a veure, els diputats catalans Jordi Torull, Marta Rovira i Joan Herrera, pertanyen a partits diferents i, per tant, les seves alternatives polítiques no poden ser les mateixes, però no van anar a Madrid a parlar de les retallades, de la greu situació de l'atur, etc. etc. Van anar a Madrid perquè els tres, que representen una àmplia majoria al Parlament, volen la consulta. Després ja discutirem quina Catalunya volem, que cal fer amb els problemes que ens envolten; si volem l'euro o no, si s'ha de pagar el deute o no, i aquí és evident que hi ha unes grans diferències ideològiques, però això ja serà un problema de Catalunya.

Benvolguts lectors, permeteume una petita frivolitat per acabar: imagineu-vos una parella que fa molts anys que viuen junts i un dels dos es vol separar, i que s'hagi de fer una reunió de tota la família —pares, fills, avies, tietes, cosins— i el capellà, el jutge, o el regidor que els va casar, i en cas que tinguin un lloro també. Doncs aquest deu haver sigut un bon testimoni dels fets, i tota aquesta gent decideix si es poden o no separar. Hòstia, potser acabo de donar una idea al nostre estimat i admirat Ministre de Justícia Sr.Gallardon.

Un 23 d'abril de cultura i lluita

Literatura i música prenen el carrer

El dia del llibre d'enguany ens ha deixat un molt bon gust de boca. No només per la bona acollida rebuda per les activitats que La ciutat invisible van realitzar el 22 i 23 d'abril al carrer Riego, sinó també per l'èxit de la vaga de treballadors de l'Fnac.

Elba Mansilla, Sants

En La llibreria cooperativa del carrer Riego va organitzar, a peu de carrer, tres activitats que combinaven música i literatura, amb un alt component reivindicatiu. En primer lloc, el cantautor penedesenc Cesk Freixas va presentar els seu primer llibre, Paraules per a Gaeta, un recull de petites històries que ens apropa a Gaeta, un poble mediterrani, el nostre, que queda a mig camí entre la nostra terra i l'horitzó que enyorem, el relat personal d'aquest jove trobador sobre la realitat de les persones que lluiten quotidianament per un futur, per un nosaltres, possible. Freixas va acompanyar la presentació amb un acústic de les seves composicions.

El 23 d'abril a mig matí, es va dur a terme el segon acte d'aquesta tríada musical. El duet format per en Marquet i en Marc Egea van presentar Plantar cara a la vida, títol del llibrecd i del recital musicat d'una excel·lent selecció de poemes de Vicent Andrés Estellés. Una sessió de poemes amb el característic estil sensual, escatològic i rebel del mestre de Burjassot, acompanyat de la força de la veu i la viola de roda dels dos intèrprets.

Finalment, en plena hora punta de la tarda, amb una Ciutat invisible plena de gom a gom, en Xavi Sarrià va presentar el llibre Totes les cançons parlen de tu. L'autor, més conegut per la seva trajectòria com a cantant i lletrista d'Obrint Pas, que s'estrenà amb el recull de relats Històries del Paradís (2008) ens va presentar aquesta novel·la que recrea la València dels anys 90 a partir de l'experiència i els vincles d'un grup de joves, i on la música esdevé protagonista. Sarrià ens parlà també de Sembra Llibres, l'editorial cooperativa en llengua catalana amb seu a Carcaixent responsable d'aquesta primera edició.

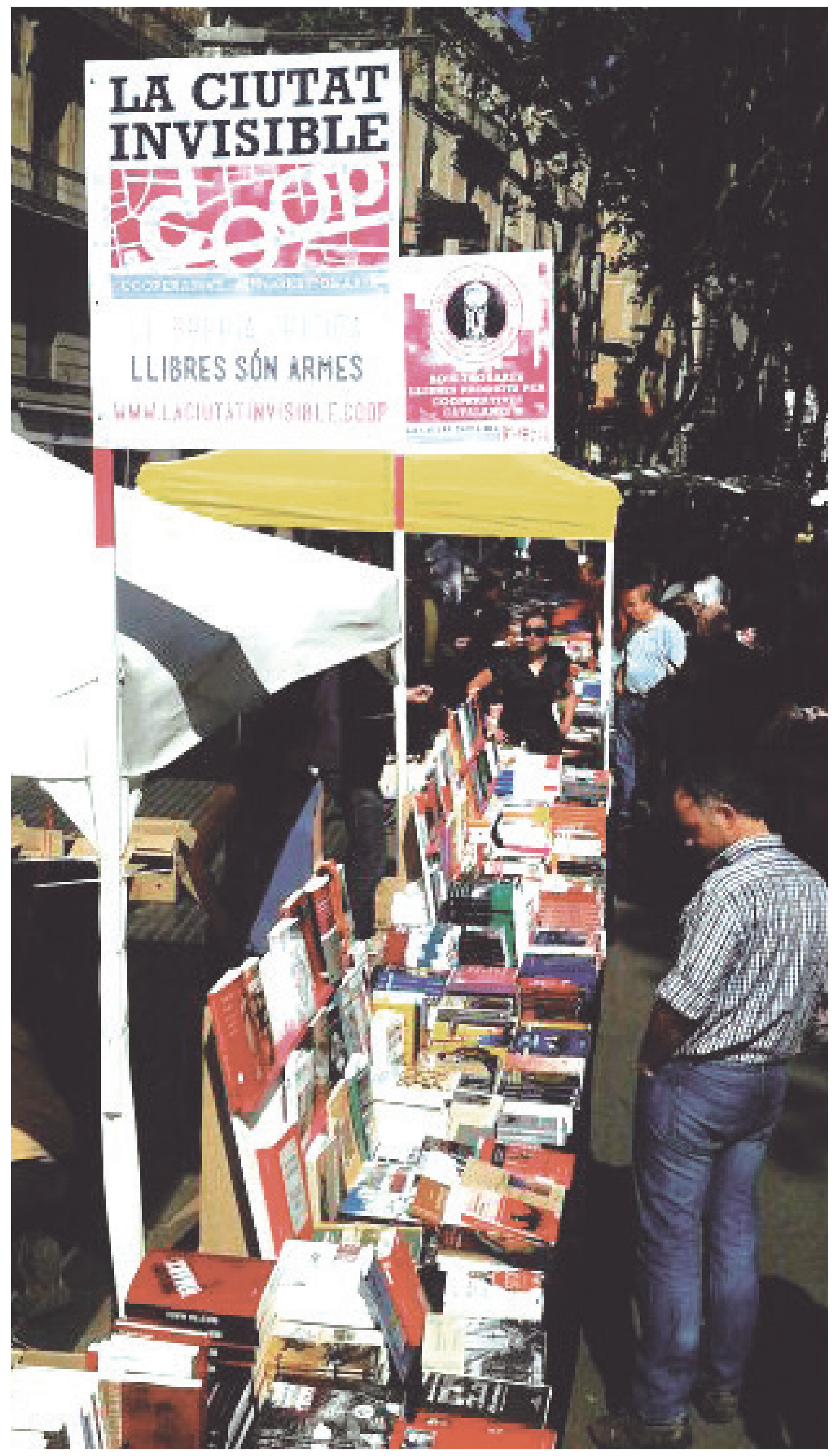
A banda de l'activitat a Sants, la cooperativa santsenca també va muntar tenderol a les Rambles, potser l'únic dia de l'any en que els barcelonins i barcelonines l'ocupem de dalt a baix. L'atmosfera al centre de la ciutat i a les xarxes socials —amb les etiquetes temàtiques #nosignisalfnac i #NoCompris AlFNAC— va estar marcada per la crida a la vaga social que els i les treballadores de la multinacional francesa van dur a terme per denunciar l'empitjorament continuat de les condicions laborals que estan patint.

La campanya de suport feia una crida al boicot —sota el lema

> La Diada va estar marcada per la crida a la vaga social que els i les treballadores de l'FNAC van dur a termpe per denunciar l'empitjorament continuat de les condicions laborals

"No compris precarietat", "Fnac explota, acomiada i precaritza"—, els i les treballadores demanaven als i les lectors que no fessin les seves compres de Sant Jordi en aquest centre comercial d'oci i cultura. A més, van convidar a les persones que havien de signar llibres a l'Fnac a declinar la invitació per donar suport a la vaga.Entre els escriptors que van donar suport a la convocatòria trobem personalitats tant diverses com Carmen Amoraga —guanyadora del Premi Nadal 2014—, Andreu Buenafuente, Risto Mejide, Sor Lucía Caram, Pep Bras, Vicenç Pagès, Paula Bonet i Judith Mascó, entre d'altres.

Un 23 d'abril, viu reflex dels temps que vivim, on la música i les lletres van mostrar la vessant més reivindicativa, i on la lluita de les treballadores en el sector de la cultura va prendre el carrer.

Parada de la Ciutat Invisible el 23 d'Abril — LA CIUTAT INVISIBLE

Miquel Esteban al seu estudi. — SERGI RUGRAND

En Miquel Esteban, artista santsenc, prepara una exposició d'espais del barri que el veïnat ha decidit com a zones simbòliques

Un retrat de Sants

En un racó del barri de Sants s'hi amaga un taller de dibuix d'un artista santsenc que munta una exposició del barri en tots els sentits. Els materials de suport són fustes trobades al dia de recollida de mobles al carrer, i part del material que converteix en obra prové de publicacions properes al barri i fulls informatius que diferents col·lectius han anat construint per les seves accions; el paper del nostre mitjà de comunicació, LA BURXA, és gran part de l'obra, que omple els fons dels dibuixos.

Els materials de l'obra

Convertir materials informatius significatius del barri —publicacions de diferents col·lectius, records de lluites concretes, etc.— en part dels materials de construcció de l'obra les omple de sentit i reflecteix que rere les imatges d'espais de Sants s'hi amaga una història d'acció participativa i col·lectiva de qui el trepitja i el treballa, entenent que la mirada d'un espai físic està totalment vinculada amb les persones que l'habiten i les lluites que el configuren.

És una metàfora de la construcció d'un barri on la realitat física, com les fustes que els veïns deixen al carrer, pren forma i sentit amb les lluites per la seva transformació social, com totes les referències d'accions col·lectives que hi apareixen. Al final, la imatge de l'obra és el resultat d'un espai de relació ple de vida comunitària i intenten definir l'imaginari de barri que juntes hem anat construint.

Els espais dibuixats

Decidir quins espais són significatius del barri per dibuixar-los depèn de què pensen les persones que hi participen i l'habiten. Aquesta ha sigut la manera de triar quins carrers, places i llocs concrets s'il·lustren amb els materials esmentats. A partir d'una crida per les xarxes socials el Miquel Esteban ha demanat fotografies o noms d'espais simbòlics, i amb el que ha anat rebent ha construït l'exposició. El resultat ha sigut zones que a nivell de barri s'han valorat com a significatives per la vida activa per part del veïnat com la casa d'aquest mitjà, el CSO Can Vies. La idea de la crida és que l'exposició no només sigui feta per als veïns, sinó també pels veïns.

L'exposició

Els quadres es trobaran exposats a partir del 26 de maig al bar Terra d'Escudella al llarg de tot el mes i la idea és poder-la exposar a altres espais del barri.

En Miquel Esteban conclou que l'exposició intenta ser un retrat del barri: "sóc retratista i vaig tardar temps en decidir com es retratava un barri. He començat un procés creatiu on l'espai és qui em dóna les pistes; no treballo amb el que vaig buscant, sinó amb el que em vaig trobant."

Una setmana d’accions contra les deportacions

Del 22 al 27 d’abril, un programa intens d’accions, que s’han dut a terme al barri de Sants i al conjunt de la ciutat, han denunciat els vols de deportació, amb els que milers de persones immigrants són expulsades de forma forçada cada any de l’Estat espanyol, i del conjunt d’Europa.

Gemma Parera, Sants

Tekedasdondekieras, amb el suport d’altres col·lectius, han organitzat aquesta setmana de lluita contra les deportacions, les quals representen l’últim esglaó repressiu del racisme institucional, que comença amb totes les traves burocràtiques per obtenir un permís de residència, el treball precari, l’exclusió de la sanitat pública i altres drets, les “redades” al carrer, la reclusió en Centres d’Internament d’Estrangers (CIEs), i l’expulsió, el que suposa “la mort del seu projecte vital”, com afirma Ainhoa Douhaibi, de Tanquem els CIE.

Fins ara, en molts vols comercials on es deportaven persones, la solidaritat dels passatgers i la resistència de la persona van arribar a aturar la deportació, el que ha portat a incrementar la via dels macro vols, o vols especials, un viatge reservat només per a persones que són repatriades forçosament. En aquests vols trobem el doble d’escolta policial que de persones deportades, i s’ha documentat denúncies de maltractes contra els deportats (ús de brides de plàstic o manilles metàl·liques, cops, nus integrals, insults racistes...) En l’últim vol de deportació a Senegal, varis immigrants es van llençar a terra a la pista de l’aeroport, al costat de l’avió, i van rebre fortes pallisses per obligar-los a aixecar-se.

En aquest sentit, el propi Protocol d’Actuació per les repatriacions recull una llista de mecanismes repressius autoritzats. Fins i tot, el Ministeri d’Interior, - responsable d’aquest protocol- recorda a l’escolta policial que no poden matar a les persones deportades, i diu textualment: “en cap cas l’aplicació de les mesures coercitives podrà comprometre les funcions vitals del repatriat”. Cal recordar que l’any 2007 Osamuyi Aikpitanyi va morir asfixiat en un vol de repatriació després de que els escoltes policials l’emmordassessin i li tapessin la boca amb cinta adhesiva. Com explica Eduardo Romero, membre de Cambalache, la Ruta contra’l racismu de Oviedo i la campanya estatal contra els CIE, els macro vols de deportació requereixen molta planificació i complicitats. Els vols són planificats per FRONTEX si comprometen a varis països de la Unió Europea, o directament per la Comisaría General de Extranjería y Fronteras. Impliquen una sèrie de tasques burocràtiques, com són els tractats de repatriació, obtenir els permisos per sobrevolar l’espai aeri, la coordinació entre CIEs i presons de tot l’Estat, l’organització de l’àmplia escola policial, les “redades” prèvies o identificacions en les que es va a la “caça” d’immigrants de la nacionalitat de la qual sortirà el vol. També es compta amb la complicitat dels governs receptors del vol i de les ambaixades que sovint firmen salvaconduïts per les persones que no tenen passaport, a més del contracte amb les companyies aèries que efectuen els vols.

Marxa al CIE de la Zona Franca — LA BURXA

Air Europa fa negoci amb les deportacions

El control de fronteres i les deportacions representen també un negoci per a empreses com el grup Globalia, on trobem Viajes Ecuador, Halcón Viajes, entre d’altres, i Air Europa, que ha firmat un contracte de gairebé 12 milions d’euros anuals amb el govern espanyol per realitzar les deportacions als seus avions. El mes següent de firmar el contracte, Abel Matutes, ex ministre d’Aznar, va comprar el 5 per cent del grup empresarial Globalia, el soci majoritari del qual és Juan José Hidalgo.

Segons dades d’Eurostat, al 2012 van ser deportades de l’Estat espanyol 18.865 persones, 163.380 en el conjunt d’Europa (sense incloure països com Alemanya o Grècia que no figuren en els registres).

D’altra banda, aproximadament mig milió de persones immigrants han abandonat l’Estat espanyol, el que suposa, segons Eduardo Romero, que les deportacions més que una política de control de fronteres, són una política de la por i del control, per fer més vulnerables a les persones immigrants. Aquest mecanisme s’ha accentuat a través del que s’anomena “deportacions qualificades”, les quals permeten deportar

Persones amb permís de residència, pel fet de tenir antecedents penals, judicials i, fins i tot, policials, el que fa que, a la pràctica, qualsevol persona immigrant estigui en risc de ser deportada, i el que incrementa el nombre de persones en situació d’inseguretat i la falsa dicotomia entre immigrants “bons” i “dolents”.

Setmana de lluita contra les deportacions i pel boicot a Air Europa

Per tot això, el dimarts 22 d’abril es va presentar la setmana d’accions contra les deportacions al Forat de la Vergonya. El divendres següent, una massa crítica en bicicleta va passar pels espais responsables de les deportacions (Subdelegació del Govern, Policia Nacional, Comissaria General d’Estrangeria...) i a la tarda es va fer una xerrada d’Ainhoa Douhaibi i Eduardo Romero sobre redades, CIEs i deportacions.

L’endemà, dissabte 26 d’abril, va sortir de Can Batlló una “Alleycat”, o gimcana en bici no competitiva, que va assenyalar diferents oficines d’Halcón Viajes i Viajes Ecuador, propietat del grup Gobalia, que s’enriqueix substituint turistes per persones deportades. A la tarda es va fer una concentració davant del CIE de Zona Franca, i l’endemà una altra a l’aeroport d’El Prat, on es va denunciar directament la responsabilitat d’Air Europa i Swiftair, - companyia del mateix grup -, en els vols de deportació.

El barri s'organitza contra la llei de l'avortament i les opressions de gènere

Concha Liaño Viu

El passat 6 d'abril va tindre lloc a plaça de Sants una assemblea contra la llei de l'avortament del senyor Gallardón emmarcada dins la campanya "El nostre cos és un camp de batalla" d'Acció Llibertària de Sants.

Davant una setantena de persones es van explicar algunes de les característiques de la llei i de les resistències que hi ha hagut, passant-se a convocar dues setmanes de lluita on destacava una concentració de rebuig davant la seu de la Fundació Pro-Vida, organització ultra catòlica antiavortista, i l'enviament de cartes mostrant un rebuig a l'arquebisbat de Barcelona.

Exposats els motius de l'assemblea i realitzades algunes propostes, aquesta va prendre la iniciativa, veient necessari crear un espai de trobada al barri on començar a treballar plegades tant en la capacitat que tinguem d'oposar-nos i desobeir una llei com la que el govern del PP promulga, com en conèixer-nos i treballar col·lectivament les opressions de gènere presents en el nostre dia a dia, també amb la idea de que dins del sistema de salut pública hi ha moltes altres temàtiques que podem treballar més enllà de l'avortament com a reflexos d'una societat basada en el patriarcat. Companyes de la Trama Feminista van exposar també el treball que realitzen al barri, i es va donar lloc a una pluja de idees com les de fer xerrades i tallers a instituts, buscar complicitats als ambulatoris, realitzar alguna manifestació, actuacions al carrer inclús una processó per setmana santa, idea que es va tindre que anul·lar per la falta de temps i forces en aquestes dates festives.

Un cop ha passat la Setmana Santa, es va tornar a celebrar una assemblea a Plaça de Sants el 27 d'abril per valorar el treball fet, i encara que hi havia menys presència de gent, sí que van ser presents companyes d'altres col·lectius feministes com Gata Maula. Es van valorar les forces presents per tal de tirar endavant propostes com la de cercar complicitats als ambulatoris i realitzar tallers als Instituts, i es va acordar continuar amb la realització de propaganda conjunta per tal de començar a treballar plegades, veient interessant i necessari el manteniment d'aquest espai de trobada de col·lectius i veïnat per tal d'anar teixint quelcom que està per construir.

Finalment també es va acordar realitzar un acte al carrer el proper dissabte 24 de maig a les 19h al Parc de l'Espanya Industrial, que acabarà de prendre forma la propera assemblea que està prevista pel diumenge 11 de maig a la tarda a la mateixa plaça. També dir que existeix un correu intern on tothom que vulgui assabentar-se o participar del que és cou pot demanar d'estar-hi a la mateixa assemblea o a algun dels col·lectius que s'han esmenat.

Cal avançar per tal de que el rebuig que estem tan acostumades a mostrar no es quedi només en la oposició a les lleis o les situacions injustes, hem de ser capaces d'auoorganitzar-nos per tal de que aquestes situacions no es donin i per a que aquestes lleis no arribin a aplicar-se. Deixar de demanar a l'Estat per passar a exigir o prendre.

VIDES DE BARRI

Sebastian Seriol D'Almeida

Pizzer a Abanana Pizzes, Sebastian Seriol comparteix amb el veïnat de Sants la seva filosofia de vida, que més enllà de les creences, es basa en el respecte i en el creixement personal.

'Sempre hem d'estar obertes al coneixement, és la riquesa més gran que tenim'

La Silvia Resorte al barri. IVET EROLES

Ivet Eroles, La Bordeta

Com vas acabar a Sants?
He tingut moltes professions: empleat de banca, dibuixant de còmics, gelater a Brasil, ara aquí estic de pizzer...Sempre he posat en pràctica la inventiva en un lloc o altre i ja porto 16 anys aquí. La crisi econòmica s'ha notat, ara ja em queda poc per la jubilació i podria traspassar el local i potser tornaria a Brasil un altre cop.

T'agradaria tornar?
És la meva segona terra. Bàsicament el que tinc al cap és passar-ho bé el temps d'existència que em toqui. El que gaudeixis ningú t'ho traurà i el coneixement serà el que t'enduràs, des de la meva visió filosòfica de vida, que és molt espiritual.

De Sants què t'emportaràs?
Molta cosa, no hi ha cap lloc del que no t'enduguis cap resposta. Si busques respostes les trobes. Jo al no tenir cap religió soc una pàtria de presidi, m'agradaria que Catalunya fos independent per sentir-se lliure, ja que tothom ha de ser lliure, el país perfecte no existeix, els polítics saben com manegar les titelles, que som nosaltres, el poble, per portar-les per on volen.

Quan parles d'espiritualitat a què et refereixes? El que pregona l'església catòlica?
No, no hi crec amb l'església catòlica ni en qualsevol religió. La set de poder de les persones ha servit per tenir controlats ramats de gent a través de la religió. Són filosofies de vida i cadascú segueix la seva, jo crec en la reencarnació, però no dic que la meva filosofia sigui la veritable, tot i que ningú em pot dir que això és mentida, com m'ho demostren? Tan aprop de la veritat estàs tu com jo. L'ésser humà ha nascut per estar en col·lectivitat i les religions concentren grups de persones, molta gent es posa en grups religiosos per no estar sols i perquè reben ajuda o favors. Som imperfectes, però hi ha gent que es pensa que som perfectes i volen adoptar una posició de mestre. Que cadascú busqui la seva veritat i visqui conforme la seva filosofia de vida.

Però totes tenim contradiccions.
Perquè som imperfectes i les contradiccions i les errades et fan créixer, has de pensar sempre que no tens la veritat absoluta. Sempre hem d'estar obertes al coneixement, és la riquesa més gran que tenim. Sempre desconeixem aspectes de la nostra professió i amb el temps els anem descobrint i això ens dóna un punt de satisfacció, sinó no tindria gràcia. El mateix passa amb les relacions de parella, per què la gent es cansa d'estar amb parella? Perquè no busquen coses noves i es descuida la passió, l'ésser humà ha nascut per estar en contacte amb altres però hi ha de saber estar, si no tot acaba sent un avorriment. La vida és molt més senzilla del que ens imaginem i si tens riquesa interior tens molt a guanyar.

Aterrant a la realitat del barri de Sants, que n'opines?
És fantàstic, molt acollidor i amb molta barreja de cultures i això és magnífic. Però per la riquesa que té, tant a nivell cultural com social, hauria de tenir més afluència de gent.

A la pizzeria deus conèixer molta gent.
És clar. Aquí tinc clients coreans, xinesos, llatinoamericans, espanyols, catalans, brasilers, italians, nord-americans... això m'agrada molt perquè connectes amb gent que té diferents punts de vista. També em sorprenen molt els habitatges de Sants i La Bordeta, que són molt antics i tenen uns patis meravellosos. El barri d'Hostafrancs abans era un lloc a on hi arribaven els carruatges, les diligències, i hi feien nit. Tot això eren viles, no estaven integrades al nucli de Barcelona, és molt interessant.

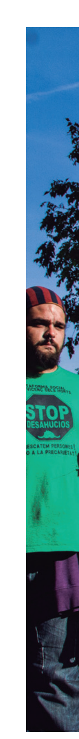
1 DE MAIG

LLUITES PELS DR LABORA

Fotografies de la manifestació anticapitalista de l'1 de maig.
SERGI RUGRAND

La reforma laboral i la fal·làcia de la creació d'ocupació

Jordi Juan Monreal i Isabel Benítez

Fent una panoràmica de quins han estat els principals atacs contra els drets dels treballadors i treballadores en l'actual conjunctura es important tenir en compte que en períodes de crisi econòmica i on es compromet més la taxa de benefici empresarial, es quan les iniciatives legals incrementen en número i el seu nivell d'agressivitat i en el nostre context, i que invariablement es defensen sobre l'argument de la necessitat d'abaratir "els costos laborals" per conservar els llocs de treball. Aquesta fal·làcia s'acompanya d'un ventall de mesures que tot i no incidir directament sobre el mercat de treball repercuteixen sobre el conjunt de la classe treballadora i també en la seva capacitat de resposta col·lectiva.

Podem els efectes de la reforma laboral del govern del PSOE entre el període de la seva versió inicial (Llei 35/2010) i la definitiva (Llei 3/2012) en el concepte „dumping social", o degradació generalitzada de les condicions de treball, sense que s'hagi traduït en la creació de llocs de treball, ans al contrari, la destrucció continua el seu ritme d'increment de la població a l'atur: 798.500, aturats més, més enllà de dades conjunturals interessadament esbiaixades o agregades. Només el 20% dels aturats que s'han donat de baixa del Servei Públic d'Ocupació ha estat per haver trobat feina, només un 6'8% dels contractes signats aquest últim any han estat indefinits -un 8% menys que el juny del 2012-, i dels quals la meitat han estat a temps parcial, devaluant-se el salaris un 6'1 % essent l'Estat Espanyol el membre de l'OCDE que ha rebaixat més els seus salaris desde el 2010. Les declaracions de la Ministra conforme s'ha desacceleretat la destrucció d'ocupació i que si no hagues estat per la Reforma Laboral encara hauria estat pitjor, són arguments inadmisibles, tenint en compte que l'objectiu era la creació d'ocupació.

L'abaratiment de l'acomiadament, la facilitació per la realització d'acomiadaments massius (ERO), la congelació del Salari Mínim Interprofesional, l'enduriment dels requisits per a l'accés a la prestació d'atur (prohibició de viatjar a l'estranger) així com la rebaixa de la base de cotització d'aquesta prestació i la rebaixa de les prestacions del Fons de Garantia Salarial (FOGASA, l'últim recurs per cobrar els salaris i indemnitzacions perdudes davant la fallida d'una empresa) són mesures que directament minven les rendes salarials dels treballadors i especialment les treballadores, que cobren un 20% menys de mitjana. Altrament, hem de tenir en compte que la eliminació de la pròrroga dels convenis col·lectius durant els processos de negociació afavoreix la caiguda en picat dels salaris (recentment IMESAPI va veure com la seva nòmina passava de prop 2000 euros al salari mínim interprofesisonal, efecte directe de la pèrdua de la ultraactivitat dels convenis) i és un cop mortal a la negociació col·lectiva. Més enllà d'aquesta vessant directament lligada al mercat laboral, l'extensió progressiva de l'edat de jubilació i la reforma de les pensions pressiona cap a la misèria a les dones - que per càrregues familiars i els efectes de la divisió sexual del treball, cotitzen 2/3 menys anys i perceben pensions un 40% menors respecte als homes assalariats-.

La reforma laboral més de sis milions de persones a l'atur està produïnt un efecte disciplinador que afavoreix la realització d'hores extres no remunerades - més de tres milions a la setmana al 2013, segons l'INE- i que, acompanyat de les retallades en la Llei de Dependència i serveis públics, està empenyent a les dones a l'hogar provocant una major pèrdua de drets economics i socials.

S
RETS
ALS

Panoràmica: una visió històrica

Les col·lectivitzacions industrials 1936-1939, la utopia feta realitat

Eulàlia Comas, directora del documental *"Economia col·lectiva. L'última revolució d'Europa"*
http://economiacollectiva.com/

El fracàs de l'alçament feixista a Catalunya de 1936 significa l'esfondrament de l'estat i adoba el terreny perquè l'autogestió aflori bastament: el 80% de les indústries i els serveis del país són col·lectivitzades, és a dir, passen a ser de propietat col·lectiva - de la societat- i a ser gestionades i dirigides pels obrers.

Sense un estat que els defensi, la majoria dels grans empresaris fugen, altres són assassinats o s'incorporen a les seves indústries com un treballador més. Grans empreses com Elizalde, Hispano Suiza, l'Espanya Industrial, Aigües de Barcelona, La Maquinista Terrestre i Marítima, General Motors o Tramvies de Barcelona són col·lectivitzades.

El treballadors i treballadores catalans, majoritàriament anarcosindicalistes, també fusionen societats d'un mateix sector, són els anomenats agrupaments. Així neix la Fusta Socialitzada de Barcelona, que controla tot el procés de producció, o els Serveis Elèctrics Unificats de Catalunya, responsable del 85% de l'electricitat del país. Tanmateix, el procés revolucionari no qualla ni als bancs ni a les caixes, on la implantació de la Confederació Nacional del Treball (CNT) és irrisòria i els empleats es decanten per la UGT.

Amb la col·lectivització l'assemblea es converteix en el màxim òrgan de decisió a l'empresa. Els obrers milloren les seves condicions laborals, inauguren un sistema de prestacions socials, creen biblioteques i centres de formació. En algunes empreses, com Damm o els Espectacles Públics Socialitzats de Barcelona, s' aplica el sou únic, una fórmula propugnada per la CNT i rebutjada per la UGT. Ningú es queda sense feina i, si cal, es redueixen les jornades laborals.

El 24 d'octubre de 1936 la Generalitat promugla el decret de Col·lectivitzacions, que pretén regularitzar i controlar les empreses autogestionades. I els Fets de Maig, amb l'enfrontament entre col·lectivistes (CNT, FAI, POUM) i anticol·lectivistes (ERC, UdR, ACR, PSUC, UGT) i el triomf dels darrers, enceten el declivi progressiu de les col·lectivitzacions. Malgrat tot, no són poques les que segueixen treballant fins a l'arribada de les tropes franquistes a Barcelona el 26 de gener de 1939.

Les dones movem el món, ara l'aturem: vaga de totes!

Sílvia Alberich

#VagaDeTotes és una iniciativa sorgida des de diferents espais feministes a la que s'hi estan sumant dones diverses, de totes les edats i amb bagatges activistes, laborals i personals diversos.

Davant les diferents mesures i polítiques legals, socials i econòmiques que atempten cada vegada amb més gravetat contra els nostres drets, la nostra dignitat i la nostra llibertat, les dones volem reapropiar-nos de la vaga com a eina de lluita, tot recuperant la tradició de les dones que han jugat papers claus en vagues i revoltes històriques. Què vol dir que ens volem reapropiar de la vaga com a eina combativa? Vol dir, en primer lloc, que el format de les vagues generals dels darrers anys no ens serveix, atès que es limita a interpel·lar un treballador assalariat immers en el mercat laboral reconegut, tot excloent a moltes persones i a molts treballs. Per això ens plantegem la necessitat de convocar una vaga que visibilitzi específicament les condicions de desigualtat en què ens trobem les dones, on les nostres demandes siguin protagonistes, una vaga en què puguem sumar-nos des de les nostres possibilitats i que reflecteixi les diferents realitats que ens travessen: aturades, jubilades, treballadores de la llar, estudiants, precàries, mestresses de casa, autònomes, treballadores sexuals, migrants...

Així, la iniciativa #VagaDeTotes proposa una vaga productiva, sí, però sobretot una vaga que desbordi els clàssics patrons androcèntrics, que serveixi a totes les persones —treballadores i no treballadores— i a tots els treballs: productius, reproductius, domèstics, sexuals, formals o submergits. Una vaga de consum, una vaga de cures, una vaga de desobediència civil, en fi, una vaga de totes.

Per voler convocar una vaga no ens manquen motius: lleis retrògrades com la de l'avortament o la de la reproducció assistida, que ens condemnen a la maternitat obligatòria heterosexual i ens neguen d'altres maternitats; la violència masclista que durant els primers mesos de 2014 ja ha assassinat 22 dones; retallades criminals de serveis públics i de benestar social que acabem amortint les dones tot incrementant les hores dedicades a la cura i atenció de persones; una repressió brutal que ens deté, empresona i mutila; l'exclusió sanitària o les lleis d'estrangeria que ens condemnen al treball submergit, al racisme i a les agressions xenòfobes; reformes laborals que aprofundeixen en la desigualtat laboral que ja de per sí afrontem les dones. Aquests són només alguns d'una llarga llista de motius que ens porten a dir que estem fartes, a plantar-nos, a voler una vaga convocada per les dones que representi les dones.

Per quan la vaga? En principi la volem convocar després de l'estiu, però #VagaDeTotes és un procés obert, en què totes tenim veu, forjat a través d'assemblees obertes a places, de pensar conjuntament en les nostres necessitats, que no vol respondre a una data imposada que doni lloc, una vegada més, a una forma de lluita que ens és aliena. Volem prendre'ns el nostre temps per pensar quina vaga volem i com la volem fer. Per això organitzem assemblees quinzenals a Ca la Dona i d'altres a espais oberts (mercats, places, escoles...). La nostra propera assemblea es pot consultar al blog de vagadetotes.wordpress.com; us convidem a venir a somniar plegades!

Assemblea Vaga de Dones al Mercat del Clot — Bárbara Boyero Rabasco

Els brots verds de les lluites sindicals

L'extensió i la durada de la crisi nodreixen el clima de por als centres de treball. Malgrat la caiguda de les grans mobilitzacions, tant als sectors del sindicalisme clàssic com a nous sectors escassament organitzats, deixen entreveure noves estratègies de mobilització i petites victòries, front els signes d'esgotament del sindicalisme de concertació i derrotisme.

Isabel Benítez

La crisi econòmica i les reformes laborals dels darrers 10 anys han accelerat el debastallament dels drets derivats dels pactes de la Moncloa, els pilars de la transició rere la mort del dictador. Els anys 80 i 90 van assentar els eixos de la dualització del mercat de treball i la crisi econòmica ha vingut ha donar empenta al programa neoliberal en matèria de drets laborals i serveis socials. Aquest retrocés està perfilant un mercat laboral i un empobriment generalitzat de la població que ha trencat gairebé totes les promeses del pacte social de la transició política del franquisme. Les certeses sobre les quals generacions de treballadors i treballadores van bastir el futur de la seva descendència han estat dinamitades dibuixant un escenari que, de facto, dóna per perduda tota una generació; la mateixa generació que no va conèixer les grans batalles sindicals de finals dels anys 70 i la mateixa generació que de fet, tret de comptades excepcions, pràcticament no va poder gaudir cap dels grans convenis i mecanismes de solidaritat de classe que encara eren vigents per a la generació precedent. És un fet que des de mitjans del 80 i, especialment durant els anys 90, el mercat laboral es va dualitzar progressivament amb l'extensió de contractes temporals, dobles escales laborals i la inflació de fórmules laborals sense l'empar d'un contracte (pràcticums en empresa de diversa índole). A banda de la segmentació generacional i la de sexe (mai les dones han deixat de batre el rècord en els contractes a temps parcial ni a les taxes d'atur), s'hi va sumar la segmentació per raó de procedència: l'increment de la força de treball estrangera acompanyat de l'enduriment i mesures d'estrangeria.

Si el mercat de treball en els darrers trenta anys s'ha fragmentat, també és cert que el model del sindicalisme majoritari (CC.OO i UGT) també ha reflectit aquesta transformació i desgast, pel que fa a la seva estratègia de mobilització i negociació sindical, com pel que fa a la percepció com a eines al servei dels treballadors. Però també és cert que, malgrat que els treballadors i treballadores han continuat votant en les eleccions sindicals aquestes sigles, a l'esquerra i a la dreta (sindicats corporatius) d'aquestes centrals han sorgit i diverses iniciatives i marcs d'actuació unitària sindicals anomenada "esquerra sindical" que han continuat reivindicat models de solidaritat i acció sindical centrats en la mobilització, la solidaritat i el suport mutu i en la incorporació sindical d'aquest 80% d'assalariats i assalariades que no s'han apuntat a cap marc d'acció col·lectiva a l'àmbit laboral. Segons les dades d'un recent informe de la CEOE la conflictivitat laboral ha caigut respecte als anys anteriors. Durant 2013 no es va convocar cap vaga general a l'Estat espanyol i es va perdre un 15% menys d'hores de treball per aturades respecte el 2012. Malgrat el menor nombre de convocatòries, el nombre de persones que van participar va pujar més d'un 70% respecte a 2013 i el gruix de les mobilitzacions es va concentrar a Barcelona i a Madrid.

En els darrers mesos, fins i tot al si de les centrals sindicals majoritàries, apareixen exemples de lluites laborals que guanyen victòries abans d'arribar als jutjats, que trenquen l'aïllament dels centres de treball i del corporativisme; recuperen la solidaritat i treballen la unitat entre les lluites, aixequen caixes de resistència i obliguen a recordar com es van conquerir els drets que ara es perden —no només per al jovent, sinó pel conjunt de la classe treballadora—. El que tenen en comú aquestes lluites són l'aposta per la mobilització col·lectiva, el foment d'assemblees de treballadors, la comunicació i la cerca de solidaritat social més enllà de la plantilla i la voluntat d'unitat de les lluites per sobre de les sigles sindicals.

Esquerdes al sindicalisme de concertació: Coca-Cola i Panrico-Sta Perpètua

Contra les retallades salarials i els EROS, il·lustren dues plantilles on CC.OO és majoritària i les assemblees de base dels centres desborden la direcció sindical sostenint un cicle de vagues i mobilització desconegut des de la transició. Es tracta de centres de treball grans, amb una alta afiliació sindical i una plantilla amb antiguitat i amb trajectòria de mobilització prèvia, que han aconseguit aixecar simpaties en tota l'esquerra anticapitalista i estendre la solidaritat cap a el conflicte amb el boicot al consum dels productes. És important destacar la forta visibilitat que estan tenint les dones d'aquestes plantilles en el conflicte com a portaveus i a les mobilitzacions unitàries del 8 de març.

Serveis públics: la unió de la vessant laboral i social: TV3, TMB, ensenyament, sanitat, ...

Tot i tenir en comú amb els grans centres de treball del sector privat una gran afiliació i bons convenis, la política de retallades i de creació de nous mercats a la iniciativa privada sobre el debastellament de serveis essencials ha afavorit la fragmentació de les plantilles i la proliferació de contractes. Les mobilitzacions d'Stop Pujades (juntament amb la denúncia de la corrupció i el malbaratament de diners a TMB), els rècords d'audiència del Canal 9 pres per la plantilla abans del seu fulminant tancament i la massivitat de la vaga docent de les Illes Balears —per posar exemples— deixen entreveure el potencial de l'aliança entre treballadores i usuàries dels serveis públics i el valor estratègic de generar complicitats més enllà de les reivindicacions sectorials dins l'empresa, especialment en el sector públic.

Noves tecnologies i dany a la imatge de marca: Hewlett Packard i FNAC

La importància de la imatge de marca a les grans multinacionals ha estat cabdal per a la combinació de l'aturada de la producció juntament amb l'ús de noves tecnologies i l'acció descentralitzada a les xarxes socials, una de les eines de pressió característiques de la Coordinadora d'Informàtica. Tot i predominar una cultura corporativa individualista i profundament antisindical —al més pur estil Wallmart— i ser un sector amb condicions laborals molt fragmentades, les vagues d'Atos, Capgemini i Hewlett Packard dels darrers anys demostren —amb victòries parcials i sostenint la conflictivitat— que *sí que es pot*, també amb als gegants de les noves tecnologies. Aquesta mateixa tàctica també ha estat emprada a la vaga de la plantilla de l'FNAC que, aprofitant la diada de Sant Jordi, va aconseguir la complicitat d'escriptors i escriptores que van deixar deserts els estands de signatures davant la pressió a les xarxes i la divulgació de què l'FNAC pretenia contractar trenta persones per boicotejar la jornada de vaga (pràctica obertament il·legal). Recentment, Hewlett Packard a Saragossa ha anunciat la convocatòria d'una vaga indefinida.

Petites i mitjanes empreses: la decisió i la força del suport mutu

El gruix de les treballadors i treballadores de l'Estat espanyol —i dels Països Catalans— desenvolupen la seva feina a petites i mitjanes empreses, on la proximitat i les relacions "paternals/maternals" inhibeixen encara més obrir el conflicte davant la realització obligatòria d'hores extres, impagaments de salaris o simplement l'incompliment del conveni. L'organització dels treballadors i treballadores del lleure a Catalunya ha estat darrere la conversió de contractes temporals en indefinits a Escolarest (vaga indefinida) o la readmissió d'un treballador de menjador acomiadat al Grup Teno. Tots dos exemples van ser una combinació amb èxit de suport de treballadores d'altres centres i empreses i el factor sorpresa de les convocatòries de vaga i l'acció legal. Als centres de treball petit, la solidaritat entre empreses del sectors esdevé clau per guanyar capacitat de pressió davant l'empresa. L'experiència demostra que l'organització i l'extensió dels conflictes més enllà del centre de treball produeix els seus fruits: és el cas de les treballadores de Cosmocaixa (davant la no renovació van convocar una vaga i van conservar els llocs de treball), de la cadena de menjar japonès UDON (on l'empresa ha rebut diverses sentències d'acomiadaments nuls per repressió sindical), o de la vaga de les treballadores del RACC.

6 mesos de vaga a Panrico: què ens hi juguem totes les treballadores en aquesta lluita

Marga Olalla

Després d'anys d'acceptació de les polítiques sindicals de CCOO i UGT basades en el pacte amb les patronals acceptant rebaixes salarials, els treballadors i treballadores de Panrico es van trobar amb una nova proposta de "pacte". Després d'una rebaixa salarial del 25%, la patronal els va posar sobre la taula una nova rebaixa, a més d'un ERO que afectava a diverses plantes de producció arreu de l'estat espanyol.

Malgrat el majoritari vot en contra de les plantilles davant aquesta proposta, CCOO i UGT van signar un acord per a l'aplicació d'una retallada salarial del 18% i el manteniment de l'ERO. Les conseqüències d'aquesta decisió són conegudes: la majoria de les plantes, desencantades amb la traïció, tornen a la feina tret la del centre de Santa Perpètua que decideix continuar en solitari amb el Pla de Vaga Indefinida contra la proposta de l'empresa. La patronal, davant d'aquest decisió, decideix concentrar els acomiadaments de l'ERO al centre de la planta rebel com a càstig de la seva coherència i la plantilla de Santa Perpètua es reafirma en la seva decisió i en la continuïtat de la vaga.

La vaga de Panrico està organitzada i impulsada pels treballadors i treballadores, amb totes les dificultats afegides al perill de quedar aïllats respecte als altres centres, però si continuen és també —com diuen— gràcies a la solidaritat i suport d'entitats socials i organitzacions polítiques que han mantingut reunions setmanals organitzades en un comitè de suport a la vaga.

El Comitè no només ha estat auxiliar en la difusió, sinó que també ha prestat suport per a l'elaboració d'un pla de lluita i la creació d'una caixa de resistència. El pla de lluita ha inclòs la denúncia política de la vulneració del dret a vaga en contractar l'empresa camions per garantir la distribució dels productes de Panrico procedents d'altres plantes.

L'extensió social i territorial de la solidaritat amb la vaga de Panrico es concreta també als barris. A Sants, organitzacions com Lluita Internacionalista, la CUP i En Lluita van impulsar la creació d'un Comitè de Suport arran d'una xerrada al Centre Social de Sants que ha permès —amb el suport de nombrosos veïns i veïnes del barri— dur a terme vàries accions: la celebració d'una xerrada-vermut a l'Espanya Industrial amb la participació de treballadors de TV3, Unipost i la Xarxa de Suport a la vaga docent de Ses Illes Balears; un altre dinar popular, així com la recollida de signatures a tot el districte i accions davant dels supermercats i comerços del barri per la retirada/boicot de consum dels productes de Panrico mentre duri la vaga.

En tot aquest procés, la direcció de CCOO a l'empresa ha intentat convèncer diversos cops l'acceptació de l'ERO per part de la plantilla, que en assemblea permanent, sempre ha rebutjat aquesta i altres propostes, fidel al lema "Zero acomiadaments, zero retallades".

Tot i els milers d'ERO i de rebaixes salarials pacíficament pactades per les cúpules sindicals amb el beneplàcit de plantilles vençudes per un discurs derrotista i pessimista, (que convida a claudicar sense plantar cap batalla, dinàmica comuna de CCOO i UGT) els companys i companyes de Panrico demostren que sí que és possible lluitar contra aquestes polítiques patronals que persegueixen l'increment de la seva taxa de benefici per sobre de la classe obrera i els sectors populars. Per tal què la patronal no guanyi aquesta batalla i poder apuntar-nos un "tanto", és imprescindible continuar mostrant la nostra solidaritat i donar suport estenent el conflicte i recolzant la caixa de resistència (2100-3161-38-220094458). Per poder enderrocar les reformes laborals, les retallades de sanitat, ensenyament, serveis socials; per poder garantir el dret a l'avortament i al propi cos; per poder mantenir i desenvolupar els serveis públics, ens calen lluites com la de Panrico i un pla de lluita cap a una vaga general.

RACÓ HISTÒRIC

Sants, territori lliure per especular (1)

Alfons XIII visita Espanya Industrial...

Agus Giralt, Barcelona

L'any 1941, sense que existís cap pla previ, es va decretar *mançana* industrial el sector de la Riera de Magòria que vorejava l'Espanya Industrial. D'aquesta manera l'empresa va poder ampliar la fàbrica construint tres edificis per l'acabat de panes. Responent a la política paternalista dels Muntadas també van edificar un parc d'esports, el casinet, un teatre, uns billars, una biblioteca, un camp de futbol i una pista de tenis.

Segurament el franquisme premiava d'aquesta manera als Muntadas pel seu suport al llarg de la Guerra Civil. Tres anys més tard Josep Maria Albert i Despujol, el baró de Terrades —amo de la fàbrica— seria nomenat alcalde de Barcelona.

Durant el franquisme encara trobem més casos de corrupció a l'Espanya Industrial. L'any 1953, al Pla Comarcal de Barcelona, l'illa de la fàbrica apareixia com "tolerancia vivienda e industria y casco urbano", una categoria que permetia edificar 1'75 m² construïts per cada m² de terreny, cosa que volia dir que en l'espai de la fàbrica hi podrien haver 2.472 habitants. L'any 1967 la qualificació que es demanava era la de "ensanche intensivo", que augmentava l'edificabilitat fins als 3 m² per cada m² de terreny, que equivaldria a 5.618 habitants. Però quan finalment la fàbrica es va tancar el projecte del propietaris ja preveia habitatges per a 9.250 persones.

Un projecte que els Muntadas començarien directament als terrenys de l'antic camp de futbol amb els grans blocs que encara avui podeu veure si camineu pel carrer del Rector Triador. Però per sort els veïns van aturar el projecte i van aconseguir guanyar el verd, si no tota l'Espanya Industrial seria igual.

La corrupció durant el franquisme arribaria al màxim durant el mandat de Porcioles, alcalde de Barcelona des de l'any 1957 i fins al 1973. Un llarg mandat de setze anys que estaria marcat pel "desarrollismo". El creixement descontrolat, les aberracions urbanístiques i la carta lliure per constructors i especuladors com Josep Maria Figueras, Josep Lluís Núñez, Joan Antoni Samaranch o Román Sanahuja i Bosch, marcarien per sempre la ciutat.

L'any 1963 l'ajuntament de Barcelona aprovava un pla que afectava profundament Sants. Entre moltes d'altres obres es preveia l'obertura de l'Avinguda de Madrid. Una via que inaugurarien Porcioles i Carlos Arias, l'alcalde de Madrid, l'any 1966. Aquesta nova via ample no només responia a les necessitats de comunicació, també permetia la reedificació en altura i obria una porta als especuladors i a la destrucció del territori i del patrimoni.

BURXANT ELS BYTES

Filtra la notícia

Bernat Costa, Sevilla

Aquests darrers dies s'ha presentat una iniciativa a l'Estat espanyol bastant interessant: filtrala.org. És un projecte on qualsevol ciutadà pot fer públics documents de forma anònima.La idea és protegir les fonts.

Julian Assange, de Wikileaks, Hervé Falciani, un informàtic de Suïssa que va filtrar una llista de 130.000 evasors fiscals, o Eduard Snowden, l'assessor de la NSA que va filtrar l'espionatge massiu del govern d'Estats Units a ciutadans de tot el món, estan ara sota vigilància, perseguits per diferents governs o amenaçats de mort.

Filtrala es basa en protegir les persones que decideixin fer públics aquests documents. Però no es queda només aquí; quatre mitjans de comunicació (Diagonal, La Marea, ElDiario i la revista Mongolia) s'han compromès a analitzar, corroborar i contrastar tota la informació que arribi. D'aquesta manera es farà arribar a la ciutadania una informació preparada per a la lectura i la comprensió ja que, per exemple, un pressupost d'un partit partit polític que ocupa 130 planes no és gaire amable de llegir.

FOGONS DE TEMPORADA

Noves, i v/belles, tendències agroalimentàries

Núria May, Masnou

Són moltes les vegades que la humanitat ha repetit la mateixa història. Allò que en un inici és una corrent filosòfica, cultural, socioeconòmica, etc. que neix com una alternativa al model ponderant, acaba esdevenint bandera de multinacionals, governs, creadors d'opinió, etc. que poc abans la criticaven. No he tingut mai clar del tot si aquest creixement és capaç de beneficiar a la causa inicial, sigui perquè els nous abanderats són incapaços de portar a la pràctica el desenvolupament de la qüestió seguint el model alternatiu proposat en un inici, sigui perquè el model alternatiu és inviable un cop aplicat a gran escala. En qualsevol cas, l'esdevenir d'aquest fenomen és sempre un tema preocupant a ulls de l'observador que es manté en l'òptica, participativa o no, de qui recolzava el model alternatiu abans que fos absorbit per unes majories, moltes vegades mancades d'idees pròpies.

La indústria agroalimentària i el global del sistema alimentari mundial no són exempts d'aquestes ocurrències; mentre, per una banda, els productes oferts al consumidor s'allunyen cada vegada més del que podria ser un ingredient en el seu estat natural, per altra banda existeix un retorn, almenys comunicatiu, a l'ús de productes de proximitat, al reconeixement de la temporada dels aliments (en aquells territoris on n'hi ha) i fins i tot s'avalen i alaven els productors artesans agroalimentaris que fan possible aquesta nova, i vella, forma de consumir i alimentar-se.

Fa no pas molt que cadenes de supermercats estan cercant en aquells productes locals un missatge comunicatiu d'integritat i coherència amb el territori al que pertanyen i al moment en que vivim. I ofereixen, degudament identificats i etiquetats, productes cultivats/criats/produïts seguint uns principis de proximitat/sostenibilitat que cada dia estan més demandats per un públic exigent i àvid de nous *claims* i tendències.

No cal anar gaire lluny per veure que a països com França o Itàlia ja fa anys que els supermercats estan farcits d'aliments del territori, i no es parla d'un formatge *Gorgonzola* o *Gruyere* en genèric, es parla del formatge *Gorgonzola* de tal població i elaborat amb tal llet o d'un formatge *Gruyere* de tal productor i elaborat per tals animals. Ells fa molts anys que ho fan i els hi funciona, segurament nosaltres no errarem si seguim el mateix model.

Cal anar amb compte però, no només és el producte en sí el que consumim, són també els valors que representa. Hi ha qui diu que l'aliment és un contenidor, un contenidor d'experiències, de valors, de models. Tinguem-ho en compte quan anem a comprar i sapiguem que no només estem beneficiant al productor, elaborador o comerciant que ens ofereix el producte sinó el model de producció/elaboració/comercialització, i més important encara, de comunicació, que practica. És curiós pensar en la de persones/empreses/models a qui donem suport al comprar, o no, unes determinades cireres o un determinat embotit. Segurament heu sentit a parlar del cas de la Llonganissa Sendra de Vic, una llonganissa centenària (180 anys d'història i avals internacionals a la seva qualitat), que deixant de banda disputes legals i personals entre els seus elaboradors i els de la competència, representa un producte, una manera de fer, uns valors, uns ingredients i un territori que la defineixen. És un producte prescriptor d'un territori, que genera orgull entre els seus convilatans i que gaudeix de ressò internacional per posicionar una marca, un territori i una manera de fer.

Si cada llengua representa una manera de veure el món, també cada conjunt de productes agroalimentaris representa i defineix un territori. Siguem partíceps de mantenir el nostre.

Faves a la catalana

- *1 ceba*
- *2 alls*
- *Botifarra negra/blanca/perol*
- *Cansalada*
- *Faves*
- *Vi blanc/vi ranci*
- *Menta*
- *Sal, pebre i oli d'oliva verge extra*

Talleu la ceba i l'all a trossos ben menuts. Poseu-los, amb un raig d'oli, a coure a foc lent en una cassola fins que siguin tous. Talleu la cansalada a daus i afegiu-los a la ceba i l'all. Un cop daurada la cansalada, mulleu amb un raig de vi i espereu que evapori l'alcohol. Afegiu les botifarres tallades a rodanxes o a daus, torreu lleugerament i afegiu les faves sense o amb beina segons com us agradin i tenint en compte que si les feu amb beina les faves han de ser tendres i heu de partir-les pels trossos entre gra i gra. Afegiu una branca de menta, salpebreu i mulleu amb l'aigua justa, no voleu que les faves flotin en l'aigua, simplement que s'hidratin i puguin coure al vapor, ofegades, al ser tapada la cassola. Al cap d'uns 10-15 minuts, segons la mida de la fava, aquesta serà cuita i el resultat serà melós, de territori i de temporada.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

Infecció

Tot ho empudeguen i no saben que a l'ombra
sempre hi fa més sol. Que la clau, si és rovellada,
pot confondre els panys, les portes.
Que la nit hi veu més clar perquè du les
mans obertes i si es deixa ferir a fons és per
pur plaer, per lleure. Que les crostes de la mà
fan més viu el goig que et donés. Que la
calba dels cretins fa molt temps que vessa
bava. Que qui mana no veu res perquè té
molt clar que mana. I si acaba la setmana i
has fet bé tota la feina, cobraràs tot el que et
toca. I si et toquen, t'empudeguen. Vés i
explica-ho a la gent.

Marc Romera. La Nosa.
Premi Carles Riba 2013.
Proa Edicions, 2013.
(Poema escollit per David Caño)

CINEMA

Dallas Buyers Club (2013)
Director: Jean-Marc Vallée
País: Estats Units
Durada: 117 min.

Activisme per la vida

Àngel Bravo

De tant en tant, ens trobem pel·lícules banyades d'or d'Òscar que, no obstant això, brillen molt més per dintre que per fora. Una de les sorpreses de l'any és sens dubte *Dallas Buyers Club*, que va rebre el reconeixement dels seus dos grans protagonistes, Matthew McConaughey i Jared Leto, impecables retrats de la difícil lluita per sobreviure a la sida durant la dècada dels vuitanta.

Inspirada en la vida real de Ron Woodroof, el personatge que interpreta Matthew McConaughey és un electricista texà, alcohòlic, cocainòman, homòfob i apassionat dels rodeos a qui el destí li reserva l'infortuni de contraure la sida per un encontre sexual sense protecció. Quan els metges li aventuren que sols li queda un mes de vida i sense accés a medicaments realment eficaços per tractar el fatídic virus, Ron Woodroof haurà de ser conscient per sí mateix de la la seva actual condició i acabarà creant conjuntament amb el seu nou amic Rayon, transsexual i també infectat, un club privat de compradors per tal d'aconseguir medicaments menys nocius però no aprovats llavors als Estats Units i poder-los subministrar a altres persones afectades.

El 1985, any en què Ron Woodroof és diagnosticat, no existien medicaments antiretrovirals (ARV) par a tractar malalties associades a la sida. El primer antiretroviral, l'AZT, encara es trobava en fase de prova, i sols s'administrava a uns pocs que participaven als assajos clínics. Encara haurien de transcórrer dos anys més perquè l'Agència d'Aliments i Medicaments d'EUA (FDA) l'aprovés, i tot i això va arribar al mercat sense ser prou efectiu i com el medicament més car existent fins al moment. La FDA reconeixia que no podia apartar els malalts d'aconseguir altres medicaments que poguéssim ser d'ajuda, però d'altra banda, advocava poderosament en favor -relatiu- de la salut pública, i és per això que altres remeis alternatius o defensats a d'altres països, sota el discurs de no estar regulats i d'interferir en les investigacions governamentals, eren confiscats de les mans dels pacients que s'aferraven a qualsevol pastilla en forma d'esperança.

En aquest complicat context polític, sumant-li el fet de la discriminació social i institucional que patien els seropositius per estar vinculats a la comunitat homosexual i a la drogodependència, és on sobresurt una figura d'antiheroi i antisistema com és Ron Woodroof, una persona qualsevol que, pel fet de no tenir res a perdre, es veu abocat a la lluita contra el vent i la marea, o el que en aquest cas és el mateix, contra l'Estat i les farmacèutiques, per tal de guanyar un nou esglaó en el camí cap a la dignitat de l'ésser humà. Malauradament, encara moren a l'any al voltat d'un 1,5 milions de persones per causa del VIH, però, de tant en tant, hi ha alguna bona pel·lícula que ens recorda que la nostra vida és també la nostra oportunitat per a defensar-la.

LITERATURA

Años rojos – Años negros. La resistencia anarquista contra el fascismo en Italia

Biblioteca Social Mateo Morral

A la biblioteca de l'Ateneu Llibertari disposem des de fa temps d'aquest llibre, al nostre parer indispensable per tal d'entendre com va sorgir el feixisme a Itàlia als anys 20'. En un moment històric on sembla que les condicions socioeconòmiques són propícies per tal de que emergeixin moviments declaradament feixistes així com per a que una part de la societat s'empari en un discurs racista, homòfob i nacionalista per cercar culpables a la situació actual, se'ns fa necessari fer un repàs de la història per tal de no repetir els mateixos errors.El llibre ens ofereix una visió del moviment obrer italià d'entreguerres. La pobresa, la fam i la desesperació pròpies del final de la primera guerra junt amb el referent revolucionari dels bolxevics a Rússia, on encara no s'havia desencadenat la traïció cap el poble per part dels seus propis dirigents, fan que entre 1919 i 1921 diversos països d'Europa com Alemanya, Hongria, i en el cas que ens ocupa, Itàlia, visquin situacions properes a la Revolució Social.

Aquests intents per part del poble de derrocar el poder tindran en comú la voluntat d'autogestionar la vida política i econòmica de les ciutats i del camp, mitjançant la desaparició de la propietat privada i l'ocupació de les fàbriques i terres per tal de gestionar els recursos i la producció de forma col·lectiva, és en aquest moment on el llibre explica el paper dels partits socialistes i els sindicats socialdemòcrates, que davant la possibilitat d'un canvi revolucionari, van preferir la seguretat del sistema burgès en comptes de la inseguretat d'una revolució, cridant a la calma i a tornar a la normalitat. Aquests partits i sindicats, amb unes bases socials àmplies i organitzades aconseguiren desmobilitzar les ocupacions de fàbriques i les aspiracions d'una bona part del poble en pro de la reforma possibilista del sistema imperant. La burgesia no perdonarà mai aquest ensurt i passarà ràpidament a finançar i donar suport als grups nacionalistes i feixistes, fins aquell moment minoritaris en la globalitat d'Itàlia per tal de defensar les seves propietats i fer front a socialistes, anarquistes i comunistes. L'experiment se'ls anirà de les mans i el feixisme creixerà ràpidament i no trobarà davant seu una oposició obrera preparada per a una guerra social clarament desigual.

El llibre explica el paper de tots els actors d'aquest panorama, la creació de les diferents milícies antifeixistes, les traïcions entre bàndols antifeixistes, on alguns eren més proclius a defensar els interessos de partits autoritaris a combatre el feixisme, la inexistència d'organitzacions anarquistes amb força suficient per plantar cara, la valent defensa de ciutats com Parma, la capacitat per lluitar junts, la necessitat, com bé va dir Durruti anys després, de no discutir al feixisme si no de destruir-lo.

Semblaria un repàs interessant només si ens quedéssim amb les anècdotes, però aquest llibre està escrit per a trobar-hi paral·lelismes amb l'actualitat. Sabem que la història no és lineal com alguns volen fer creure, ni cíclica, ja que les condicions socials canvien, podríem dir que s'aproxima al que seria una espiral; i després de llegir aquest escrit, veient com ningú s'esperava i creia en el creixement que va tindre el feixisme a Europa fins que va ser massa tard, ens envaeix l'urgent necessitat de preparar-nos, de no deixar-ne passar ni una, d'organitzar-nos i fer pedagogia per tal de que el feixisme no avanci mai més.

Plataforma X Catalunya, Casal Tramuntana al Clot, Aliança i Democràcia Nacional, Vox...; són els camises negres d'avui; siguem els Arditi del Popolo d'ahir!

Comença el Tercer Seminari d'Estudis Feministes

Elba Mansilla

Durant el mes de maig, La ciutat invisible organitzarà una nova edició d'aquest espai formatiu al voltant de la teoria i pràctica feminista i els estudis de gènere. L'edició d'enguany versarà sobre dos grans blocs: maternitat i paternitat corresponsable, els estereotipus de gènere i les corporalitats normatives. Durant el mes de maig s'impartiran diversos tallers aplicats, que correran a càrrecs de col•lectius que tenen la perspectiva feminista incorporada a la seva pràctica.

La primera activitat tindrà lloc el 15 de maig a les 18h i correrà a càrrec de l'associació Candela (candela.pimienta.org). Sota el títol "Ni prínceps ni princeses", ens presentaran la seva proposta coeducadora. La sessió tindrà una durada de 2 hores i està adreçada a persones que viuen i conviuen amb nens i nenes, tant famílies nuclears com extenses.

La segona sessió serà el 22 de maig a les 19h. Els companys i companyes de l'associació Trama (tramacultura.org), en la sessió "Noves violències, nous imaginaris", faran un recorregut per les representacions normatives dels cossos, gèneres i sexualitats al món de l'audiovisual, la literatura i fins i tot els videojocs, per analitzar-ne el discurs i obrir un debat al voltant d'aquests imaginaris.

La tercera sessió tindrà lloc el 28 de maig a les 19h. L'associació Cúrcuma (asscurcuma.wordpress.com), que ja va impartir el curs "Explorant les masculinitats" durant el passat mes de novembre, seran els responsables del taller "Paternitat corresponsable: cura i afectes". El taller és no mixt i està adreçat a homes que visquin a nens i nenes.

Al mes de juny arriben les sessions més teòriques que giraran al voltant de la lectura de dos treballs que han tingut una molt bona acollida de públic aquest curs 2013-14. Tot i que les dates per a la realització de les sessions estan encara pendents de concretar, les lectures que es proposen són ¿Dónde está mi tribu? Maternidad y crianza en una sociedad individualista (Clave Intelectual, 2013) i l'antologia de textos Transfeminismos: epistemes, fricciones y flujos (Txalaparta, 2013), un treball en què hi han col•laborat prop de 30 persones i col•lectius (trans)feministes d'arreu de l'estat.

El Seminari d'Estudis Feministes vols ser un espai de creació de coneixement teòric i aplicat compartit, des d'on es volen abordar continguts dels estudis de gènere i la teoria feminista contemporània fora del marc de l'Acadèmia, on els enfocaments estan sovint completament desvinculats del moviment feminista, i els preus per accedir a les formacions són desorbitats.

Per a més informació visiteu: laciutatinvisible.coop

Passejada Jane Jacobs per Sants

Elba Mansilla

La Jane Jacobs, autora del llibre Muerte y vida de las grandes ciudades, va ser una urbanista i activista nordamericana molt crítica amb els processos de renovació urbanística que s'imposaren a tot arreu a partir dels anys 60. Jacobs afirmava que l'urbanisme funcionalista i liberal hegemònic estava destruint la vida, la diversitat i la vitalitat dels barris a les grans ciutats.

Tenim la sort que dos col•lectius d'urbanistes crítics hereus, i hereves, d'aquesta manera d'entendre la ciutat organitzin una passejada Jane Jacobs el proper 10 de maig a les 11.30h. Les companyes del col•lectiu Punt Sis —que recentment han publicat la guia de reconeixement urbà amb perspectiva de gènere Dones treballant— i el col•lectiu LaCol —coordinadors del llibre Intentari de Can Batlló—, en col•laboració amb La ciutat invisible, ens conduiran pels barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta per ensenyar-nos com, a cop d'urbanisme, es pot fer ciutat destruint les comunitats i creant espais aillats, o com, contràriament, es pot donar centralitat a les persones, facilitant la diversitat d'usos de l'espai, fent dels carrers i les places elements vertebradors de la vida als barris.

L'activitat és gratuïta i sortirà des de la sortida del metro Tarragona a les 11.30

AGENDA

Maig 2014

Del 1 al 31 de maig
Koitton Club: Activitats i concerts
http://koittonclub.blogspot.com.es/
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

A partir del 1 de maig
Tallers de primavera Can Batlló
canbatllo.org
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 10 18:30h
Aniversasi Can Vies
Cercaquintos
Plaça de Sants

Dissabte 10 de maig a les 18h
Vigília del 21è aniversari dels Castellers de Sants.
Amb els Castellers de la Jove de Sitges
Plç Osca, Sants

Dissabte 10 maig 10h-01h
Primera trobada de col·lectius audiovisuals d'intervenció i acció política
Auditori de Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 10 de maig 11.30h
Ruta Jane Jacobs Col·lectiu Punt 6 / LaCol / La ciutat invisible
Sortida des de la parada de metro Tarragona

Dissabte 10 de maig a les 18h
Vigília del 21è aniversari dels Castellers de Sants.
Amb els Castellers de la Jove de Sitges
Plç Osca, Sants

Dissabte 10 maig 10h-01h
Primera trobada de col·lectius audiovisuals d'intervenció i acció política
Auditori de Can Batlló (c/Constitució, 19)

Diumenge 11 maig 18.30h
Xerrada sobre antifeixisme a Bielorússia
Auditori de Can Batlló
(c/Constitució, 19)

Diumenge 11
Aniversasi Can Vies
11:30h Ruta històrica
18h Presentació del llibre: "Desmontando el caso de la Vampira del Raval"
19h Cantautor
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Diumenge 11 de maig a les 12h,
Diada del 21è aniversari dels Castellers de Sants.
Amb els Capgrossos de Mataró i els Xiquets de Tarragona
Plç. de Bonet i Muixí, Sants

Dimecres 14
Aniversari Can Vies
19h Xerrada: situació actual de Can Vies
21h Sopador d'aniversari
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Dijous 15 de maig 18h
"Ni prínceps ni princeses"
Coeducació per a famílies amb l'Associació Candela
La ciutat invisible, Riego, 35-37

Dijous 15 de maig a les 19.30h
"Defensem els drets socials: Per un maig amb perspectiva de classe!"
Gerardo Pisarello (Vicepresident de l'Observatori DESC)
Pau Llonch (PAH de Sabadell)
Endavant-Sants

Dijous 15
Aniversasi Can Vies
19h Xerrada amb l'Assemblea Aturem BCN World
21h Concurs de pintxos
22:30h Cantautor
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Divendres 16
Aniversari Can Vies
19h Concert de punk feminista
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Divendres 16, 23 i 30 maig 18h-21h
Taller experimental de sevillanes drag.
Bloc Onze de Can Batlló
(c/Constitució, 19)

Dissabte 17
Aniversari Can Vies
12h Pintada de mural
14h Dinar popular
15h Música de sobretaula
16h Olimpiades okupis
21h Concert + Servei d'entrepans
-La Tartana
-Sants Estació
+ grup per confirmar
Plç de Bonet i Muixi, Sants

Diumenge 18
Aniversari Can Vies
8h Okupi txampions league

Dijous 22 de maig 19h
"Noves violències, nous imaginaris"
Estereotips de gènere amb l'Associació Trama.
La ciutat invisible, Riego, 35-37

Dijous 22 de maig a les 19.30h
"Defensem els drets socials: Per un maig amb perspectiva de classe!"
Albano Dante (Cafè amb Llet)
Àngels Martínez (Dempeus per la Salut)
Endavant-Sants

Dissabte 24 maig 21h
Acte solidari i concert de suport a les encausades del Parlament
Auditori de Can Batlló (c/Contitució, 19)

Dissabte 24 maig 11h
Visquem els contes: 'Bon profit' de Miquel Martí i Pol
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dimecres 28 de maig 19h
"Paternitat corresponsable: cures i afectes"
Amb l'Associació Cúrcuma .
La ciutat invisible, Riego, 35-37

Dimecres 28, 19–21h
Assemblea General Can Batlló
Auditori Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dijous 29 de maig a les 19.30h
"Defensem els drets socials: Per un maig amb perspectiva de classe!
Isabel Vallet (Diputada de la CUP-AE i militant d'Endavant)
Endavant-Sants

Dijous 5 de juny 18h
Presentació de l'adaptació infantil d'El capital de Karl Marx.
Amb Joan R. Riera i Liliana Fortuny.
La ciutat invisible, Riego, 35-37.

Tots els dilluns (18-20h) i dijous (17:30-19:30)
Taller Muay Thai
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tos els Dimarts i divendres (11 – 13:00)
Preparació física
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tots els dilluns 18h
Aprenem Juntes
Ateneu Llibertari (Maria Victòria, 10)

Dimarts, dimecres i dijous 18-20h
Secretaria i Acolliment al visitant
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.
Hort comunitari
(c/Constitució, 19)

De dilluns a divendres de 18h a 22h
Rocòdrom
(c/Constitució, 19)

Tots els dimarts 20 a 22h i Divendres 21:30 a 24h
Assaigs Castellers de Sants
Escola Jaume I. Comtes de Bell-lloc, 86

Tots els dimarts i dijous (18:30)
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)
Nit de Jocs de taula i rol al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h
Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dimecres i dissabtes 10h-13h
Tallers d'oficis (metal·lurgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dijous no festiu 18h-21h
La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Segon ds. de cada mes, Dissabte 10 de de maig 11–20h
Merkadillo Punk
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tots els dj 19-21h
Assemblea de coordinació Can Batlló
(c/Constitució, 19)

Ruben

Un dels detinguts durant la mobilització "Aturem el Parlament" ens conta com ha transcorregut el judici a l'Audiència Nacional.

El dia 31 de març va començar el judici contra les 20 persones que van ser detingudes durant l'intent de bloqueig del Parlament del 15 de Juny del 2011.

Víctor Cebellán

Ens podeu explicar què va significar la mobilització "Aturem el Parlament"?
La mobilització sorgia del 15m, un moviment que al maig del 2011 va fer que una gran part de la població sortís al carrer per canviar el nostre sistema polític, econòmic i social. Va suposar un canvi molt gran, ja que feia temps que la societat civil no es mobilitzava. La mobilització d' Aturem el Parlament va ser una acció que sorgia arrel de las assemblees tant de plaça Catalunya com les assemblees de barri, que a més va estar consensuada amb els diferents sectors en lluita com la sanitat, educació etc... El que pretenia era aturar el primer paquet de retallades impulsat pel govern de Catalunya, el que es pretenia era aturar una institució i uns polítics que com es reclamava des de dins del moviment no representaven la població sinó al poder econòmic i a una minoria de la població, el que anomenem 1% front la resta de la societat que patim les conseqüències.

A més d' aturar la votació dels pressupostos es pretenia deslegitimar de manera simbòlica una institució que governava d' esquenes a les persones i les seves decisions.

El que pretenia Aturem el Parlament era manifestar-se al voltant del Parlament, però la policia va tancar les portes la tarda anterior i la gent es va concentrar a les portes que envoltaven el parc. En aquest moment és on es van produir les primeres càrregues policials i els moments de tensió degut a l' actuació de la policia, l'actitud dels manifestants era totalment pacífica.

Us enfronteu a condemnes de 3 a 8 anys de presó, com expliqueu unes peticions tant elevades per aquests fets?
Nosaltres sabem que és un judici polític, i que el que s'intenta amb aquestes penes és que la gent deixi de lluitar i donar una lliçó a tots aquells que intentem cambiar les coses a través de la lluita al carrer, la lluita des de fora de les institucions. Volen donar un cop d'efecte, generar por per desmobilitzar a la gent, un pols entre les polítiques del Parlament i les que es proposen des del carrer i els barris.

Ens demanen 3 anys per un delicte contra les altes institucions de l'Estat, que demanen les 4 acusacions; el Parlament, la Generalitat, la fiscalia i el sindicat de ultra-dreta Manos Limpias. A més, el sindicat i la fiscalia ens demanen per un delicte d' atemptat contra l'autoritat una pena de dos a dos anys i mig, i el sindicat Manos Limpias demana també un delicte d' associació il·lícita que podria arribar a 8 anys i mig.

Durant el judici ha quedat evidenciat de que no va passar res que justifiqui les penes que ens demanen.

Ens podeu explicar com s'han desenvolupat les sessions del judici i què ha suposat per vosaltres ser jutjats a l'Audiència Nacional?
El fet de que ens jutgin a l' Audiència Nacional és l'evidència més clara de que es tracta d' un judici polític.

Respecte a com s'ha desenvolupat el judici el que ha quedat clar és que les detencions es van produir a través de l'existència de fitxers il·legals de la policia, amb els quals la majoria de nosaltres tot i no tenir antecedents ni haver estat detinguts anteriorment, sí que es tenia informació sobre la nostra activitat política diària. Això reafirma més el fet de que es tracta d'una persecució política contra les persones que ens dediquem a una lluita social i política al nostre dia a dia. Al judici s´ha demostrat que les proves no tenen cap tipus de validesa i que no haurien de comptar en el cas. Moltes d'aquestes proves han estat editades abans de ser mostrades als testimonis. A més, no s'han aportat els originals ni el consentiment dels autors de les imatges i vídeos aportades. Són proves que han estat editades uns mesos després dels fets, per això creiem que les proves haurien de caure. Estem a l' espera de la resolució del jutge sobre aquest tema.

Dels diputats que han declarat cap ha declarat haver patit lesió, el màxim va ser una diputada que va declarar haver patit ansietat al no ser auxiliada per un periodista, el que deixa clar que no hauria de ser un cas jutjat a l'Audiència Nacional ni enlloc.

Ruben.

"Nosaltres sabem que és un judici polític, i que el que s'intenta amb aquestes penes és que la gent deixi de lluitar"

"El que ha quedat clar és que les detencions es van produir a través de l'existència de fitxers il·legals de la policia"

Però la fiscalia i l'acusació sols han tingut en compte les declaracions dels diputats de CIU, i no d'altres com López Tena que va declarar que en cap moment va patir intimidació ni insults. Alguns han mentit descaradament dient que havien estat insultats o mullats amb aigua quan ha quedat evidenciat que en cap moment va passar el que declaren.

Compteu amb àmplies mostres de solidaritat. Com valoreu els suports rebuts?
La veritat és que hem tingut molt de suport per lo evident que és, que es tracta d'un judici polític i un intent de sembrar por als moviments socials més contestataris que pretenen lluitar contra la situació actual. Per tant, també donar les gràcies a les persones i col·lectius que ens han donat suport. Durant la campanya hem tractat de mantenir viu l'esperit del 15m d'unificació de les lluites, així com fa la campanya Desobeïm 2014 que intenta aglutinar una lluita contra les diferents lleis restrictives que ha posat en marxa el govern amb la intenció de retallar també les llibertats.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimarts a les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org